Høyesteretts kjæremålsutvalg - HR-2005-51-U - Rt-2005-11

Instans	Høyesteretts kjæremålsutvalg - Kjennelse.
Dato	2005-01-11
Publisert	HR-2005-51-U - Rt-2005-11
Stikkord	Trygderett. Oppnevning av medisinsk sakkyndig.
Sammendrag	I sak om uførepensjon, jf folketrygdloven § 12-5, kom kjæremålsutvalget til at det ikke var behov for å oppnevne medisinsk sakkyndig, verken av hensyn til sakens opplysning, eller for å skape balanse mellom partene.
Saksgang	Trygderetten - Borgarting lagmannsrett - Høyesterett HR-2005-51-U, (sak nr. 2004/1811), sivil sak, kjæremål.
Parter	A (advokat Anders Andersen) mot Staten v/Rikstrygdeverket (Regjeringsadvokaten v/ass. regjeringsadvokat Bård Tønder).
Forfatter	Gjølstad, Utgård og Øie.

(1) Saken gjelder kjæremål over lagmannsrettens beslutningen om ikke å oppnevne medisinsk sakkyndig i søksmål til overprøving av en kjennelse av Trygderetten.

(2) A fremmet i 1997 krav om uførepensjon. I den forbindelse var han til undersøkelse hos dr. Per Oscar Feet, spesialist i psykiatri. I en erklæring til trygdemyndighetene viste dr. Feet til at A hadde vært til behandling hos psykolog Hege Foseid. Etter også å ha innhentet opplysninger om den medikamentelle behandlingen fra As behandlende lege, dr. Knut Petter Kolshus, konkluderte dr. Feet med at A hadde gjennomgått en adekvat behandling for sin lidelse, og at han var minst 50% varig arbeidsufør. A ble innvilget uførepensjon ved Fylkestrygdekontorets vedtak 17. april 1998.

(3) Etter en tid ble trygdemyndighetene klar over at Hege Foseid ikke hadde autorisasjon som psykolog. Ved vedtak 6. januar 2003 omgjorde Fylkestrygdekontoret vedtaket om uførepensjon på grunn av ugyldighet. A anket vedtaket om omgjøring inn for Trygderetten, som ved kjennelse 5. desember 2003 stadfestet Fylkestrygdekontorets omgjøringsvedtak.

(4) A har ved stevning 9. juni 2004 til Borgarting lagmannsrett tatt ut søksmål mot staten v/Rikstrygdeverket med påstand om at Trygderettens kjennelse er ugyldig. I prosesskrift 20. september 2004 har han bedt om at retten oppnevner medisinsk sakkyndig. Staten har motsatt seg slik oppnevnelse. Lagmannsretten besluttet 26. oktober 2004 at det ikke skal oppnevnes medisinsk sakkyndig. Beslutningen er ikke begrunnet.

(5) A har påkjært lagmannsrettens beslutning til Høyesteretts kjæremålsutvalg. Han anfører at en forsvarlig utredning av saken tilsier at retten oppnevner medisinsk sakkyndig. Når det ikke oppnevnes medisinsk sakkyndig, skapes det en unødvendig ubalanse i bevisføringen. Det er ikke egnet til å ivareta det helt sentrale behovet for tillit til rettshåndhevelsen at utelukkende trygdeetatens spesialister og leger blir benyttet for å vurdere saken. Medisinske spørsmål er helt sentrale i denne type saker. I denne aktuelle saken er det avgjørende spørsmålet hvorvidt kjærende part hadde mottatt hensiktsmessig behandling for sin lidelse. Det vises til Rt-1998-1565 og Rt-2002-155.

(6) A har lagt ned slik påstand:

«1. As krav om at retten oppnevner medisinsk sakkyndig tas til følge.

2. Staten v/Rikstrygdeverket betaler sakens omkostninger til A i forbindelse med kjæremålet.»

(7) Staten v/Rikstrygdeverket har tatt til motmæle og viser til at bevistemaet i saken ikke er av utpreget medisinsk karakter.

(8) Staten v/Rikstrygdeverket har lagt ned slik påstand:

«1. Borgarting lagmannsretts beslutning av 26. oktober 2004 stadfestes.

2. Staten ved Rikstrygdeverket tilkjennes saksomkostninger i forbindelse med kjæremålet fastsatt etter rettens skjønn med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.»

(9) **Høyesteretts kjæremålsutvalg** har full kompetanse i saken.

(10) Hovedspørsmålet i saken for lagmannsretten er hvorvidt A har gjennomgått hensiktsmessig behandling, som er et vilkår etter folketrygdloven § 12-5. Utvalget kan ikke se at medisinske vurderinger står så sentralt ved avgjørelsen av dette spørsmålet at det er behov for å oppnevne en medisinsk sakkyndig - verken for å opplyse saken eller for å skape tilstrekkelig balanse mellom partene ved bevisføringen. Spørsmålet er hvilken betydning det skal tillegges at trygdemyndighetene ikke var klar over at behandling ble gitt av en person som ikke var autorisert som psykolog. Verken det nærmere innholdet av, eller kvaliteten på den konkrete behandlingen, eller As psykiske helstilstand synes å være noe tema. Saken skiller seg dermed fra sakene i Rt-1998-1565 og Rt-2002-

155, som den kjærende part har vist til.

(11) Utvalget finner etter dette at det ikke er noen saksbehandlingsfeil at medisinsk sakkyndig ikke er oppnevnt. Lagmannsrettens kjennelse blir å stadfeste.

(12) Staten har begjært at saksomkostninger tilkjennes. Utvalget finner at staten må tilkjennes saksomkostninger for Høyesteretts kjæremålsutvalg, jf. tvistemålsloven § 180 første ledd.

Omkostningene fastsettes skjønnsmessig til 1 000 kroner.

(13) Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

1. *Lagmannsrettens beslutning stadfestes.*
2. *I saksomkostninger for Høyesteretts kjæremålsutvalg betaler A 1.000 - ettusen - kroner til staten v/Rikstrygdeverket innen 2 - to - uker fra forkynnelsen av denne kjennelse med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.*